

רבי דוד בן ברוך שלף מכיסו את פיסת הנייר הזעירה, עליה רשם כמה מילים בחדרו, והכניסה כמות שהיא, מקופלת, לפיו של השליח.

* "סגור את פיך וצא לדרך!" אמר הרב. "ואל תשכח למסור לחכמי ירושלים את האיגרת שבחיקך ואת הלחם הטרי!"

* ומבלי להמתין לתשובתו של מחמוד, סב על עקביו ונעלם בפתח ביתו.

* מחמוד היה המום. הוא לא הבין מה עושה פיסת הנייר בתוך פיו, ובכלל, מוזרות גדולה אפפה את כל קורותיו בשעה האחרונה.

וכך, כשהמחשבות מתערבלות במוחו, החל מוביל את חמורו במורד ההר, בדרך ממנה עלה אל הכפר הנידח.

ואז, בבת אחת, אירע הדבר.

מולו, ממש מולו, הזדקרה חומת ירושלים, במלוא הדרה.

מחמוד פקח את עיניו לרווחה, גופו התנווד לצדדים וכמעט שצנח מעל החמור. "בוודאי הוזה אני!" מלמל. הוא בלע את רוקו, הביט לאחוריו, מחפש בעיניו אחר בתי הכפר אגזו נבאמו, אותו עזב רק לפני רגעים אחדים.

אפס. מאחוריו השתרעו הדים מוכרים, הרי ירושלים.

"איך זה יתכן?" לחש מחמוד באימה. "האם לירושלים יש עיר תאומה, בסביבת אגזו נבאמו?"

הוא בעט בצלעותיו של החמור והדהירו לעבר החומה.

"היכן אני?" זעק לעבר העוברים ושבים. "היכן אני?"

"בירושלים!" הייתה התשובה. "וכי אינך רואה את חומת העיר?"

בתוך שעה קלה כבר היה מחמוד בביתו של רבה של העיר, נשימתו טרופה ופניו חיוורות כסיד.

"האם עשית את הדרך במחצית הזמן?" שאל הרב בתימהון. "זהלא לפי חשבונך, הדרך הלך וחזור אמורה לקחת כשנה תמימה! הלא כן?"

* "אכן", השיב החמר המוסלמי ברעדה. "כדברכם כן הוא. הדרך הלך ארכה לי שישיה חודשים, אבל הדרך חזור לקחה לי רק רגעים ספורים. פיסת נייר זעירה שהכניס החכם לפי הקפיצה לי את הדרך והביאה אותי ברגעים ספורים לשערי חומת ירושלים."

* והוא הוציא מחיקו את איגרת התשובה, בחתימתו המוכרת של רבי דוד בן ברוך. ואת הלחם החם, שהגיע זה עתה ממרוקו הרחוקה, לכבד בו את השבת, שבתם של חכמי ירושלים.

ותיהום כל העיר.

לחודשים שישיה

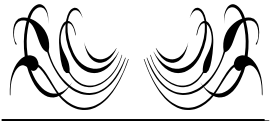
יוסף ורחל

זמרי

נערך ויוצא לאור ע"י "הספרי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

שבת שלום
 פסח כשר ושמה
 פסח תיקון הטל

שבת ט"ו ניסן ה-תשפ"ב
 פרשה: א. משכו וקחו
 ב. ובחודש הראשון
 הפטרה: בעת ההיא

הדלקת נרות - 18:50
 צאת השבת - 19:42
 ר"ת: 20:31

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:55

פסח	אחרי מות
עמוד השחר: 4:55	4:46
זמן טלית: 5:02	4:53
זריחה: 6:13	6:05
חצות: 12:43	12:41
מנחה גדולה: 13:15	13:14
שקיעה: 19:12	19:18

איטליה לראשון
 לא על ידי מלאך ולא ע"י שרף
 "לא ע"י מלאך" - כמחנה סנחריב, שהוכה ע"י מלאך ה' בשערי ירושלים, ומתו מאה ושמונים וחמשה אלף ראשי גייסות וחיליהם.
 "ולא ע"י שרף" - כמחנה סיסרא, שהוכה בלחט אש הכובכים ממסילות, שחיממו את שריונם וכשירדו נחל קישון להתקרר מן החום, גרפם הנחל והטביעם.
 "ולא ע"י שליח" - כאברהם אבינו, שנלחם לבדו כנגד ארבעת המלכים, והיה זורק עפר ונעשה לחרבות, קש ונעשה לחיצים. "אלא חקביה בכבודו ובעצמו".

העלון לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וברוריה מרת אחוהי דינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל 052-5079555

"הרהורים על המימונה"

הגאון רבי אברהם הכהן מספאקס זצ"ל, בספרו "יוסף אברהם", כותב דברים נחרצים שכדאי לשוב עליהם ולשננם.

המימונה, כותב הוא, הונהג על ידי גדולי הדורות הראשונים, צדיקים וקדושים, כמועד של שיר ושבחה לבורא עולם, וחגוהו בקדושה ודברי תורה, שיר ושבחה הלל וזמרה. ועתה אומץ על ידי מתפרקים ומתפקרים, ורוח זרה נושבת בו, רוח עוועים של קלות ראש ופריקת עול ושילוח רסן, המגרשת את הקדושה והטהרה, למנינת לב שוחרי המסורת בטהרתה בצביונה המקורי והמקודש, בצניעות וכדת.

הכתוב אומר "אך את שבתותי תשמורו". וכלל בידנו: "אך" הוא לשון מיעוט. עליכם לשמור את שבתות ישראל וחגי ישראל, ולא לאמץ חגים נכריים וימי שבתון זרים. על אחת כמה וכמה, שלא להחליף את היוצרות, הלילה. כאותם הרומסים כל קודש, מחללים את השבתות והחגים - ומאמצים בקנאות את "חג" המימונה, שאינו מן התורה ואף לא מדרבנן, ועוטרם לראשו את כתר המסורת והמורשת.

משל, למה הדבר דומה? לנערה שמתה עליה אמה. כמה דמעות שפכה, כמה צער הצטערה. בינתיים, נשא אביה אשה אחרת, והיתומה המסכנה השלימה עם המציאות. אך בראותה את האם החורגת עוטה את בגדי הנשף של אמה, ומתנאה בתכשיטיה, אזי נפתח מעיין הדמעות מחדש, והיא בוכה מאין הפוגות.

והנמשל, אמר רבי אברהם הכהן - אבוי לנו שנתמעטה הקדושה בארץ הקודש, שיש המחללים כל קודש. אבל שבעתיים רע ומר. כשהם "מאמצים" בדל של מסורת, ומעוותים את דמותה.

הבה נשוב לצביון המקורי של המימונה, שמחה יהודית אמיתית בקרב המשפחות, כגדרי הצניעות היהודית הטהורה, כרוחם של אבותינו מדור דור.

הודעות מרכז "איטליה לראשון" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

צרכי החג למען משפחות נצרכות
 כמידי שנה לקראת חג הפסח אנו מחלקים מצרכי מזון למשפחות נזקקות. פונים אנו אליכם תושבי הצור והסביבה, להיות שותפים במצוה גדולה זאת ולהכניס את שמחת החג לבתים אלו. כל תרומה תתקבל בברכה.

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

www.netap.com

קדש ורוחץ - בכח המצוות לקדש לעתיד ולרחוץ את העבר.

כרפס ירוף - הכרפס הוא ירק נמוך רמז לענווה כיצד יגיע האדם לענווה שתמריצוהו להתעלות ולהוסיף במצוות ובמעשים טובים העצה לכך היא יחץ שיראה את עצמו כאילו חציו זכאי וחציו חייב וכל מצווה עשויה להכריעו לכף זכות.

מגיד רוחה מוציא מזה - על האדם להוכיח חבירו ולתבוע ממנו לרחוץ מן העוונות אבל עליו לעשות זאת בדרך של מוציא מזה להוציא כל עניין של מזה ומריבה ואז יפעלו דבריו ויתקבלו על לב השומעים.

מרוך כורך - לאדם יש צרות רבות להתמרמר עליהם ואם ידאג על כל אחת בפני עצמה יהיה ליבו מלא דאגות אך הפיקח כורך הכל יחד ומקוה לאל שישלח לו מזור ופיתרון לכל בעיותיו.

שולחן ערוך - יחשוב תמיד שהקב"ה שולחנו ערוך והוא ממציא פרנסה לכל הבוטח בו.

לפון ברוך הלל נרצה - יש לברך גם על הניסים הצפונים והניסתרים ואז הלל נרצה ההודאה היא שלימה על כל הניסים הן הגלויים והן הצפונים לכן היא נרצת לפני הקב"ה [אורח חיים]

פסח - פסח הוא חג קדוש מאוד שאילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים עדיין אנו ובנינו משועבדים היינו ולא ניתנה לנו התורה, ולכן צריך שנבין שעשה עימנו חסד גדול והנזהר בפסח כתב הארי מובטח לו שלא יחטא כל השנה כולה ועוד ישמור לעסוק בתורה שאמרו חז"ל לא נתנו שבתות, ולהנות מסעודתו וירבה שמחתו כמו שאמרו ושמחת בחגיך ויתן

אל ליבו דברים המעוררים שמחה של מצוה ולא שמחה של הוללות.

ובכל מצות היום לשמח לב אשתו ובניו כפי כוחו וכפי הראוי להם ולשמח לב עניים ואמרו בזהר שהקב"ה מבקר את העניים ביום טוב ואם רואה שאין להם במה לשמוח בוכה עליהם ולכן לא יעבור מלידת לעניים בכל יום טוב כברכת ה' אשר נתן לו והיה שלום בחילו (פלא יועץ).

סוגות עם ישראל

על זה כתוב בתורה: "כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כ-ד' אלוקינו בכל קראינו אליו" [דברים ד']. יחודנו מכל אומות העולם בזאת שאלוקינו קרוב אלינו, לא די שמאמינים אנו במציאותו הבלעדית, אלא מאמינים שהוא קרוב אלינו ונמצא ממש בכל פעולותינו ומקרינו, שכולם בלי יוצא מן הכלל ניסים ואין בהם טבע ומנהגו של עולם. מלבדנו שום אומה לא ראתה את כוחו ושליטתו בתחתונים, אלא נמסרו כל האומות למקרים, לטבעים ולמזלות כמו שכתוב: "אשר חלק ד' אלוקיך לכל העמים. רק לעמנו הנבחר בלבד גילה הקב"ה סוד זה שהשגחתו בתחתונים ובעליונים כאחד, וחינו רק אנחנו לההתחזק באמונה זו על ידי האותות והמופתים שעשה עמנו הבורא ברוב חסדיו, כמו שכתוב: "כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך למין היום אשר ברא אלוקים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמוהו... או הניסה אלוקים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסות באותות ומופתים ובמלחמה וביד חזקה ובורוע נטויה ובמוראים גדולים ככול אשר עשה לכם ד' אלוקיכם במצרים לעיניך. אתה הראת לדעת כי ד' הוא האלוקים אין עוד מלבדו..."

הלכות ליל פסח

הלכות ברכות קריאת שמע של ערבית וסמיכות גאולה לתפלה בערבית

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

הפסקה לאמירת "ברכו" אחר "השכיבנו"

במותר להפסיק אחר אמירת "הצי קדיש" קודם תפלת שמונה עשרה כדי לומר "ברכו" להוציא ידי חובה את אותם שאיחרו לבית הכנסת ולא שמעו "ברכו" בתחלת התפלה. ובזמנינו נהגו לחזור ולומר "ברכו" בסיום תפלת ערבית אחר הקדיש האחרון, כדי להוציא את אותם שלא שמעו "ברכו" בתחלת התפלה. ונוהגים לחזור ולומר "ברכו" אפילו אם כל הציבור שמעו וענו "ברכו" בתחלת התפלה.

הפסקה לדברים שבקדושה אחר "השכיבנו"

נא. מי שהקדים וסיים ברכת "השכיבנו", וחתם "שומר את עמו ישראל לעד", ולאחר מכן שמע מהשליח ציבור או מאחד המתפללים שסיים וחתם "שומר את עמו ישראל לעד", עונה אחריו "אמן". והוא הדין בכל זה לענין ליל שבת שחותמים בברכת "השכיבנו" "הפורש סוכת שלום" וכו' יח.

ואפילו אם שמע ברכה אחרת מהבירו, בין ברכות הנהנין ובין ברכות המצוות, עונה אחריו "אמן" כשנמצא אחר ברכת "השכיבנו". ומכל שכן שמותר לענות כששומע דברים שבקדושה, כגון "קדיש" או "קדושה" או "ברכו" כשנמצא אחר ברכת "השכיבנו". אולם אין לענות "ברוך הוא וברוך שמו" אחר ברכת "השכיבנו".

אימתי מותר להקדים שמונה עשרה לק"ש וברכותיה

נב. מי שאיחר לתפלת ערבית בבית הכנסת, ומצא שהציבור מתקרבין לסיום קריאת שמע וברכותיה, ולא יספיק לאומרם עד שיוגיעו הציבור לתפלת שמונה עשרה, וגם לא ימצא מנין לאחר מכן להתפלל תפלת ערבית כראוי, יקדים להתפלל שמונה עשרה עם הציבור, ולאחר מכן יקרא קריאת שמע וברכותיה, מפני שתפלה בציבור חשובה יותר מסמיכות גאולה לתפלה בערבית.

ואפילו אם הציבור מקדימים להתפלל ערבית מבעוד יום, אם איחר לבית הכנסת עד שהגיעו הציבור סמוך לתפלת שמונה עשרה, יקדים להתפלל עם הציבור ואחר כך יקרא קריאת שמע וברכותיה כל שאינו יכול למצוא מנין לאחר מכן.

ובכיוצא בזה שמקדים תפלת שמונה עשרה לקריאת שמע וברכותיה, אם היה הדבר אחר צאת הכוכבים צריך למהר לקרוא קריאת שמע וברכותיה מיד כשמסיים תפלת ערבית.

וכל זה אינו אלא דוקא בתפלת ערבית שהיתה רשות מעיקרה, ולאחר מכן קיבלו אותה עליהם לחובה, אבל בתפלת שחרית חייב לסמוך גאולה לתפלה תחלה, אף על פי שמחמת כן לא יוכל להתפלל בציבור, ואינו ראוי להקדים תפלת שמונה עשרה לקריאת שמע וברכותיה. ואפילו בתפלת שחרית בשבת ויום טוב, צריך להקדים קריאת שמע וברכותיה לתפלת העמידה אף על פי שמחמת כן לא יוכל להתפלל בציבור.

הלכה לפרשה

הלכה מפורשת בהגדה

בשבת ראשונה שלאחר הג הפסח, בשעת קריאת התורה בבית הכנסת, כאשר

הגיעו למפטיר, קם עם הארץ וטפח טפיחה עזה על השולחן:

לא לקרוא מפטיר! הסבו אליו המתפללים עינים נדהמות. מדוע?!

הסביר להם אותו עם הארץ:

דין מפורש הוא בהגדה של פסח: "איך מפטיריך אחר הפסח....."